

## **Nguyễn-Khoa Thái Anh - Căn bệnh trầm kha hoang tưởng của thế kỷ?**

Lẽ ra tôi phải ăn mừng ngày cô Lê Thị Công Nhân được ra tù cộng sản, ít ra bằng một bài viết, một đoản thơ ca tụng dòng máu Trung nữ vương của cô, nhưng đã có quá nhiều người và hội đoàn làm việc đó rồi nên xin tha cho tôi cái tật "theo đám ăn tàn" và thay vào đó xin phép quý vị cho phép tôi nói đến một hội chúng tệ hại hơn ở hải ngoại này. "Tiên trách kỷ, hậu trách nhân", phải thế không? Hay là tôi, cũng như hàng ngàn, hàng vạn người Việt khác, cảm thấy hân hoan như chính bản thân mình đã đạt được một thành tích, chiến công hiển hách khi được tin nữ anh thư Lê Thị Công Nhân của chính nghĩa, của lý tưởng dân tộc mình được về với gia đình?

Tôi có tội vì bản thân không làm được một mảy may gì cho thời cuộc, lại sa đà vào cơn mê không tưởng, trọng vọng, đặt tất cả hy vọng, tin tưởng, niềm tin yêu tất thẳng vào một nữ anh hào, một thiếu nữ quả cảm như cô Công Nhân, rồi có thể một ngày xấu trời nào đó sẽ sấu bi yếm thế, thất vọng (hoặc trách móc) nếu chẳng may giấc mơ của mình gán vào ai đó bị đổ vỡ, đứt gánh giữa đường?

Không hẳn như vậy, vì tôi - tuy ôm một giấc mơ Việt Nam tươi sáng trong cơn tuyệt vọng tối tăm nào nề - hiếm khi trông đợi hoặc kỳ vọng vào một cá nhân nào vắc thánh giá cho cả dân tộc. Tôi vẫn cảm phục Lê Chí Quang, người anh hùng, không phải chỉ vì anh dám đứng lên đối đầu với những kẻ cầm quyền bán nước trước khi bị vào tù, tôi yêu mến anh sau đó vì anh là kẻ thức thời, biết sống cho bản thân và gia đình. Tôi chúc anh cũng như mọi con dân Việt còn ưu tư, khắc khoải với đất nước hai chữ bình an trong nội tâm. Đương nhiên, tôi cảm thấy thơ thối, nhẹ nhõm hơn khi cô Lê Thị Công Nhân, thân phận liễu yếu đào tơ đã thôi chịu cảnh bất công tù tội. Tôi cũng chúc cô bình an với chọn lựa kiên định của riêng mình, không bị lung lạc vì ngoại cảnh hay bất cứ một thúc đẩy hồ hởi nào.

Tôi tin rằng con đường của các nhà dân chủ, nhân quyền, của những người đối kháng, yêu nước chống lại bạo quyền bất công, chống lại sự bành trướng của bá quyền Trung Quốc vẫn còn nhiều gian nan, chông gai và thử thách. Nhiều người trong số họ vẫn phải dày dạn chịu đựng những chuyện áp bức, những cảnh giam cầm, đày đọa. Có phải chính nghĩa dân tộc, tiếng nói chính thống của muôn dân hơn nửa thế kỷ nay vẫn chưa bao giờ đạt được một cơ hội hay thắng lợi nào từ ngày chia đôi đất nước, bất kể cuộc chiến thắng thống nhất đất nước, giải phóng miền Nam mà chính quyền cộng sản tuyên truyền mấy chục năm nay? Có phải chính ngày 30 tháng 4, '75 là cái mốc, đóng dấu ấn cho người Việt Nam một căn bệnh hoang tưởng của thế kỷ?

Thật ra, căn bệnh hoang tưởng của thế kỷ trở thành bản ngã của dân tộc bắt đầu khi có chủ thuyết cộng sản ở Việt Nam. Căn bệnh đó trở thành mãn tính. Nó thâm lạm ghê gớm khi Đảng Cộng sản thay vì ý thức được chuyện lầm đường lạc lối của mình sau ngày độc lập, thống nhất đất nước đưa dân tình ra khỏi ngõ cụt, vẫn tiếp tục đi vào con đường của tội ác, trù dập con dân, bán chủ quyền cho ngoại nô. Khi lây sang người dân, căn bệnh thế kỷ hiểm nghèo này cũng độc địa không kém những ký kết hiểm nghèo, nhượng đất bán biển đảo, buôn bò-xít trên cao nguyên, bán đầu rừng cho bá quyền Trung Quốc. Nó song hành cùng một nhịp điệu, tăng tốc với những chuyện tham nhũng, lũng đoạn ngân sách, đàn áp quốc dân. Nghĩa là lãnh đạo càng quái ác, sai trái bao nhiêu thì dân tình càng sống trong cơn mê, hoang tưởng bấy nhiêu.

Trong nước, ngoài những thành phần tinh thức, chống đối hay cam chịu cuộc sống tạm bợ khốn khó của mình, và những người khác bị bùng bít hay mê hoặc, sống trong ảo tưởng vì cái bả lợi danh đã đành, ở hải ngoại căn bệnh hoang tưởng này càng hoành hành mạnh hơn ở những thành phần cầm phần, uất ức vì tác động hô hào chống nhà nước cộng sản của họ chẳng mang lại một sự thay đổi cụ thể nào trong nước. Không kể những tiếng nói chân chính của những người ý thức được chuyện thực tại của thời cuộc (quốc nội và hải ngoại), một số người ở ngoài này chỉ chực chờ một biến chuyển khả quan nào đó để củng cố cho thể đứng của họ bằng cách dựa hơi, ủng hộ người đối kháng trong nước.

Thật sự tôi cảm thấy có một chuyện gì không ổn trong sự hồ hởi của **một số người** hải ngoại, khi họ reo mừng quá độ, tuyên bố vung vít, diễn giải sự kiện một cách chủ quan cho sự trở về của Luật sư Lê Thị Công Nhân như một chiến lợi phẩm, đạt được do chính sự tranh đấu hậu cần (hải ngoại) của mình. Có ai cảm thấy sự phong thánh cho cô Công Nhân như một Jeanne D'arc của Pháp, hay con cháu Hai Bà của Việt Nam không, hay chỉ riêng tôi?

Hình như trong mấy chục năm qua, từ ngày Đảng Cộng sản Việt Nam đổi mới, mở cửa để tìm lối thoát cho mình, Việt Nam đã có nhiều điều tệ hại, tiêu cực hơn những tiến triển khả quan cho đất nước và dân tộc. Có phải do các nỗi uất ức không lối thoát, những cơn tuyệt vọng trầm luân vì thực trạng tụt hậu về nhân quyền, mất chủ quyền của đất nước mà những lên án, cáo buộc, hô hoán của nhiều người hải ngoại đã trở thành những lời nguyện rửa thù thối, những tuyên bố, phát biểu ồn ào, vô nghĩa, những bài thơ sáo rỗng, không đi đến đâu? Nhiều lúc tôi ước ao trời cao có mắt, biến những lời chửi rửa thù hằn, những phát biểu thậm xưng này thành những bài kinh cầu thành tín, mẫu nhiệm có thể biến đổi thực tại Việt Nam, thay thế lãnh tụ với những người biết đặt quyền lợi của đất nước trên quyền lợi cá nhân, phe đảng mình!

Ảo tưởng đầu tiên của những kẻ cuồng nhiệt tự gán cho mình cái mác dân chủ ở hải ngoại là sự cuồng tín, thịnh nộ của chính họ trong một thế giới riêng biệt của hải ngoại. Ảo tưởng thứ hai là họ có thể tạo ảnh hưởng, gây tác động đến những diễn biến ở trong nước. Không hiểu trong thâm tâm sâu thẳm họ có tin rằng sự hô hào ồn ào, chị hát em nghe của họ sẽ gây phản cảm, không thuyết phục được ai ngoài sự trấn an cho con tim bé nhỏ, nỗi lòng thấp thỏm hoài nghi cho sự bất lực của chính mình?

Không hiểu người ta có thể áp dụng tâm lý học Tây phương mà gọi hội chứng của căn bệnh hoang tưởng hay trầm kha này là "projection" (phóng rọi) không? Nói nôm na, trường hợp projection/phóng rọi xảy ra khi chủ thể (người trong cuộc) vì một hạn hẹp hay bất lực nào đó không đạt được ước muốn của mình nên phóng rọi ước muốn đó vào người mình tin yêu, chẳng hạn như cha mẹ ủy thác hay đặt trọng vọng để đạt cao vào con em mình, hoặc giả khán giả đem ước ao thành đạt hay chiến thắng đặt vào tài tử ciné hay cầu thủ/vận động viên của đội nhà. Ở đây, khi chính bản thân con người vì nỗi sợ hay một lý do nào đó không làm được một điều gì thì tất nhiên họ cần thần tượng hóa hay thúc đẩy một nhân vật dửng cảm nào đó thay thế cho họ.

Theo tâm lý học, đây có thể là một ước muốn bình thường nếu nó không đi quá trớn. Cha mẹ không thể áp buộc con cái phải đỗ đạt cao, học hành quá sức nếu môn học đó không đúng sở thích hay năng khiếu của con mình. Cả một dân tộc không thể gán ghép nhiệm vụ, trọng trách của mình cho một vài cầu thủ đối kháng trong khi mình chỉ là kẻ bàng quan làm khán giả reo hò, cổ vũ như trong một trận đấu bóng.

Nhiều quý vị độc giả đã nghe những lời nói chân tình của Luật sư Lê Thị Công Nhân khi Tường Thắng của Đài SBTN hỏi:

“Luật sư Lê Thị Công Nhân có gì nhắn nhủ với người Việt hải ngoại không?”

“Tôi cũng không biết nhắn nhủ một điều gì cả...” Cô nhắc lại hai câu nói rất gây ấn tượng cho cô của công an bên mật vụ ở Hà Nội khi họ vào phỏng vấn cô trong nhà tù Thanh Hóa: *“Chị có thấy rằng là chị đã thất bại chưa? Chị có thấy rằng cuộc đời chị dở dang không?”* Rồi cô mượn hai câu này để nói lên tâm tư mình, nhắn nhủ 90 triệu người Việt: 87 triệu trong nước và khoảng 3 triệu người ở hải ngoại:

“Tôi thấy rằng là tôi không thành công, tôi chưa thành công và tôi thấy rằng mọi thứ cũng thật sự là dở dang”, cô nói tiếp một sự kiện sau đây mà cô lặp lại đến 3 lần: **“Tôi chỉ có thể làm cái phần của tôi, chứ tôi không thể làm được cái phần của 90 triệu người Việt Nam khác** và nếu như cái lý tưởng của tôi có thất bại thì tôi nghĩ rằng đó cũng là điều rất đúng... và mọi thứ có dở dang thì nó cũng không cần phải nói nhiều vì các anh chị và mọi người cũng biết công việc và tất cả các khía cạnh khác của cuộc sống và dù có gì đi chăng nữa thì tôi nghĩ rằng tôi đã có những việc làm và những giây phút mà mình cảm thấy thật sự tự do, đó là khi tôi sống theo cái lý tưởng của tôi và rất may là sau 3 năm ngồi sau song sắt nhà tù thì tôi thấy rằng cái lý tưởng đó nó không sai (nó không sai), **nhưng có thể cuộc đời tôi sẽ không thể thành công vì lý tưởng đó, nhưng đối với tôi thì điều đó nó cũng không phải quá quan trọng.**

“... Và tôi nghĩ rằng với những gì mà tôi đã làm thì có lẽ nó hơn cả những gì mà cái cá nhân tôi trong cái tỉ số dân số học này có thể làm được thì quá sức của tôi rồi...”

Nói tóm lại những người tự gán cho mình cái mác dân chủ cần phải làm bốn phận của quý vị và hãy để yên cho “nữ anh thư” của mình hai chữ bình an.

“Leave her alone!”

*I do my thing, and you do your thing.*

*I am not in this world to live up to your expectations, and you are not in this world to live up to mine.*

*You are you and I am I, and if by chance we find each other, it's beautiful.*

*If not it can't be helped.*

Tôi làm chuyện tôi, anh chuyện anh

Tôi không sống trong thế gian này để làm chuyện anh mong đợi, mà anh cũng chẳng hiện hữu ở đây để làm chuyện tôi muốn.

Anh là anh và tôi là tôi, nếu một do một cơ duyên nào đó chúng ta gặp nhau, âu đó là một điểm lệ.

Nếu không, đó là điều (bất khả kháng) ngoài ý muốn của chúng ta.

Frederick E. Perl

© 2010 Nguyễn Khoa Thái Anh

© 2010 talawas